

РЕШЕНИЕ

№ 1679

гр. София, 30.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Божидар Ив. Стаевски Въззивно гражданско дело № 20211100510440 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 20136199/10.06.2021г. по гр.д. № 35893/2020г. на Софийски районен съд 178 състав ЗАД "ОЗК З." АД ЕИК **** със седалище и адрес на управление гр. София ул. **** да заплати на ТР. Й. Н., ЕГН *****, адрес гр. София, ул. ,,**** на основание чл. 432 от КЗ сумата от 1200,00 лв. обезщетение за претърпени неимуществени вреди от ПТП, настъпило на 23.01.2020г. в гр. София на обособено трамвайно шосе на ул. ,,Искърско шосе" между трамвайна мотриса № ТМ4117 и съчленени трамвайни мотриси Т6В5-ЧСФР с № ТМ4137 и №4135 като пътник на трамвайна мотриса № ТМ4117, чиито вреди се изразяват в причинени болки, страдания, травматични увреждания по тялото, страх, стрес тревожност, както и на основание чл. 86 от ЗЗД лихва за забава в размер на 9,67 лв. за периода от 09.07.2020г.-06.08.2020г. Искът е отхвърлен за разликата на уважения размер от 1200 лв. до пълния претендиран размер от 5000 лв. както и иска за лихва за забава за разликата над уважения размер от 9.67 лв. до пълния претендиран размер от 166,67 лв. да периода от 08.04.2020г. до 08.07.2020г. С решението е разпределена отговорността за разноси в първоинстанционното производство.

Срещу решението в частта му, в която са отхвърлени предявените иски, е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба с вх. № 25115720/09.07.2021г. от ищеца ТР. Й. Н., ЕГН *****.

Процесуалният представител на жалбоподателката – адв. Х.З. поддържа, че първоинстанционният съд поради допуснати процесуални нарушения във връзка с анализ на доказателствата е определил занижен размер на обезщетението. Сочи че същото е несправедливо и не отговаря на действително причинените неимуществени вреди. Моли за отмяна на решението в тази му част и уважаване на исквете изцяло.

В законоустановения срок е постъпил отговор на въззивната жалба от ЗАД "ОЗК З." АД ЕИК ****, подаден от процесуалният му представител юрк. Д.Д.. Процесуалният представител на ответното дружество оспорва въззивната жалба като счита че изложените възражения са неоснователни. Счита че първоинстанционният съд е определил справедливо обезщетение като в тази връзка сочи че направените от въззивника възражения са неоснователни и недоказани. Моли за потвърждаване на първоинстанционното решение.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на ответника по жалбата, намира за установено следното:

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната част. Не е допуснато и нарушение на императивни правни норми.

Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Разпоредбата на чл. 432, ал. 1 КЗ дава право на увреденото лице при пътнотранспортно произшествие да насочи иск за обезщетяване на претърпените вреди направо срещу застрахователя, при който деликвентът има застраховка "гражданска отговорност". По този иск ищецът следва да установи, че има вземане за непозволено увреждане срещу водач на МПС /фактическия състав на който е виновен и противоправно поведение на водача, в причинна връзка от което са произлезли вреди, като вината се предполага до доказване на противното – чл. 45, ал. 2 ЗЗД/ и наличие на валидно застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка "гражданска отговорност" между този водач и застрахователя /ответното дружество/. Вината се предполага – чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Безспорно е по делото, а и се установява от събраните писмени

доказателства, в т. ч. Констативен протокол от 23.01.2020г., съставен от младши инспектор Ю.Т., /който има характера на официален свидетелстващ документ по чл. 179, ал. 1 ГПК/, както и от заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана в първоинстанционното производство комплексна съдебна медицинска и автотехническа експертиза, което подлежи на кредитиране /чл. 202 ГПК/, че на 23.01.2020г. около 11:28 ч. на ул. „Искърско шосе“ е настъпило ПТП между трамвайна мотриса № ТМ4117 и съчленени трамвайни мотриси Т6В5-ЧСФР с № ТМ4137 и №4135. Установява се че трамвай № ТМ4117, движейки се по трамвайния релсов път на ул. „Искърско шосе“ в посока от бул. „Христофор Колумб“ към бул. Кръстю Пастухов и на около 210 м. преди кръстовището с ул. „Тоше Далиианов“ блъска спрелия пред него трамвай с инв. № №ТМ4135 който е съчленен с трамвай инв. № ТМ4137. Вследствие на удара двата съчленени трамвая реализират ПТП с аварията трамвай инв.№ ТМ4137.

Установява се от доказателствата по делото, че ищцата е била пътник в трамвай с инв. № ТМ4117 като вследствие на настъпилото ПТП същата претърпяла контузии и била транспортирана в спешното отделение на УМБАЛ „СВЕТА АНА“ – София. Била и поставена диагноза контузия на гръден кош и контузия на двете коленни стави. Не била установена загуба на съзнание или счупвания. Съгласно заключението на експертизата възстановителния период на подобен вид контузии е около 3 седмици. Вещото лице е посочило, че е налице причинно-следствена връзка между настъпилото ПТП и получените травми.

Не е спорно а и се установява от доказателствата по делото, че вината за процесното ПТП е била на водача на трамвайна мотриса № ТМ4117, който нарушил правилата на чл. 5, ал.1, т.1 от ЗДВП, който гласи, че всеки участник в движението по пътищата с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди.

Не се спори, а и се установява от приложената справка за сключена гражданска отговорност, че трамвайна мотриса № ТМ4117 е застрахована при ответното дружество със застраховка гражданска отговорност с период 01.01.2020г. – 31.12.2021г. и към датата на ПТП същата е била валидна.

Не е спорно, че ищецът отправил към ответното дружество застрахователна претенция, по която била образувана щета № 0411-195-0006-2020г.

Основният спорен между страните въпрос по същество във въззивното производство е свързан с размера на дължимото обезщетение.

Съгласно разпоредбите на чл. 51 и чл. 52 от ЗЗД, които съдът приема за приложими в случая за размера на обезщетението, на обезщетение подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от неправомерното поведение. Съгласно разпоредбата на чл. 45 вр. с чл. 51 и чл. 52 от ЗЗД на обезщетение подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена

последница от увреждането. В случаите на увреждане пострадалият понася страдания, които поражда за него правото да търси обезщетение за неимуществени вреди. Обезщетението следва да репарира претърпените болки, страдания, накърнените лични права и интереси, към момента на възникването на правото, но и съобразявайки новонастъпили обстоятелства - следва да се прецени обществено-икономическата конюнктура към увреждането, за да съответства това обезщетение на социалната справедливост, за да може размерът на обезщетението да е еквивалент на претърпените неимуществени вреди и да ги компенсира. Обезщетението за неимуществени вреди се присъжда не за абстрактни, а за конкретно претърпени физически и психически болки и страдания, неудобства и всякакви други негативи, които са пряка и непосредствена последница от увреждането (В този смисъл Постановление № 4/23.12.1968 г. на Пленума на ВС; Решение № 28/09.04.2014 г. по т. д. № 1948/2013 г., II-ро Т. О.; Решение 0917/1999 г. на III ГО на ВКС, Решение 0213/18.04.2000 г. по гр. д. № 1265/99 г. на ВКС; Решение № 764/10.12.1999 г. по н. д. № 695/1999 г. II НО).

Съдът приема, че от приетите по делото фиш за спешна медицинска помощ, лист за преглед на пациент в КДБ/СО, амбулаторен лист, резултати от рентгеново изследване, заключение по комплексната съдебна експертиза и заключение по съдебно-медицинската експертиза, които съдът кредитира като неопровергани от други доказателства, свидетелски показания, които съдът кредитира като резултат от лични впечатления на свидетеля, по делото се установява, че в следствие на процесното ПТП ищцата на възраст 72 години получила контузии на гръден кош и на двете коленни стави, изпитвала болки в гърдите и колената. Обичайният възстановителен период бил около 3 седмици.

При така установеното, съдът приема, че справедливото обезщетение на вредите е 1200 лв.. За да определи този размер на обезщетението съдът съобрази възрастта, на която ищцата е претърпяла травмата, относително краткия период на възстановяване липсата на интензивни болки и хоспитализация, но и продължаващите болки в гърдите, механизма на настъпването на вредите, стресогенния характер на същите, както и социално-икономическите условия в страната към 2020 г.

При това положение и при съвпадение на изводите на двете съдебни инстанции, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС – потвърдено, като правилно.

По отношение на разноските.

На основание чл. 78, ал. 8 вр. с, ал. 1 ГПК вр. с чл. 37 ЗПП вр. с 25, ал. 1 НЗПП жалбоподателят /ищецът / следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

На основание чл. 280, ал3 от ГПК настоящото решение подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20136199/10.06.2021г. по гр.д. № 35893/2020г. на Софийски районен съд 178 състав.

ОСЪЖДА ТР. Й. Н., ЕГН *****, адрес гр. София, ул. „****“ да заплати на ЗАД “ОЗК З.“ АД ЕИК **** със седалище и адрес на управление гр. София ул. ****, на основание чл. 78, ал. 8 вр. с, ал. 1 ГПК сумата от 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____